

Arrest

nr. 282 314 van 22 december 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat F. COEL
Schuttersvest 78
2800 MECHELEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Zimbabwaanse nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 mei 2022 tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 22 september 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 3 oktober 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“VERWERPING VAN EEN AANVRAAG OM MACHTIGING TOT VERBLIJF

De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 03.12.2021 bij de burgemeester van 0 AFVOERING - VERLIES VAN VERBLIJFSRECHT [sic], door N., N.M. geboren te Bulawayo op (...)2000, onderdaan van Zimbabwe, verblijvende [...],

In toepassing van art 9 al.2 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door de wet van 15.09.2006 en art. 25/2 &1 van het KB van 08/10/1981 gewijzigd door het KB van 27/04/2007, is ontvankelijk, doch ongegrond.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Overwegende dat betrokkene bij de aanvraag tot statuutswijziging van au pair naar student, voor het academiejaar 2021-2022 een inschrijvingsattest overmaakt voor het volgen van een 7e jaar publiciteit en illustratie aan C. in Mechelen;

Dat betrokkene moet aantonen dat deze studie een voorbereiding is op de toelating tot hogere studies tijdens het academiejaar 2022-2023; dat hij géén toelatingsattest overmaakt voor een verdere studie aan een hogere instelling van erkend onderwijs en dat hij dus het effectieve doel van zijn voorbereidend jaar niet kan bewijzen, en dat zijn studies daarom beschouwd worden als secundair onderwijs, hetgeen buiten het toepassingsgebied van artikel 58 valt.

Overwegende dat er geen bewijs van een geldige ziektekostenverzekering overgemaakt werd.

Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden gesteld aan het verblijf als student en wordt de aanvraag Verworpen."

1.2. Met de tweede bestreden beslissing wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, dat luidt als volgt:

"De heer die verklaart te heten:

naam: N., N.M.

geboortedatum: (...)2000

geboorteplaats: Bulawayo

nationaliteit: Zimbabwe

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen<2>, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving. .

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Artikel 7 : « Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf»

en

Artikel 61/1/3 § 1. De minister of zijn gemachtigde weigert een aanvraag, ingediend overeenkomstig artikel 60, indien:

1° er niet is voldaan aan de in artikel 60 gestelde voorwaarden;

Overwegende dat betrokkene op 25.08.2021 een aanvraag tot statuutswijziging indiende van au pair naar student, maar dat deze aanvraag werd verworpen bij beslissing van 16.05.2022; dat de verblijfskaart van betrokkene niet meer geldig is sinds 02.09.2021.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15/12/1980. Zo blijkt de duur van het verblijf in België niet van die aard om de banden met het land van herkomst te kunnen verliezen. Betrokkene kwam pas op 03.09.2020 naar België als au pair en wist dat zijn verblijf beperkt was.

Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat de gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan deze beslissing of dat er sprake is van een gezins- en familieleven in de zin van art. 8 EVRM."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

"Schending van de artikelen 2 en 3, van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering in bestuurszaken, juncto artikelen 9, 9 bis, 61/1/5 en 62 van de Wet van 15 december 1980, van de artikelen 25 en volgende van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981, alsook het Zorgvuldigheids- en Redelijkheidbeginsel, met de materiële en formele motiveringsplicht; manifest onredelijke beslissing ; Zij werd eveneens genomen in strijd met artikel 8 Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, en de principes van het recht op privé- en familiaal leven, artikelen 12 en 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens. Schending van de artikelen 14 en 52 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Overwegende dat de artikel 1 en 2 van de Wet van 29 juli 1991 het volgende bepalen:

[...]

Art. 1: Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur;

- Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

- Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur.

Art. 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. [...]

Overwegende dat de artikelen 9 en 9bis van de Vreemdelingenwet het volgende bepalen :

[...]

Art. 9: Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Art. 9bis § 1: In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. [...]

Overwegende dat artikel 25/2 van het KB van 8 oktober 1981 voorziet:

[...] Art. 25/2. § 1: De vreemdeling die reeds toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk van maximaal drie maanden overeenkomstig Titel I, hoofdstuk II van de wet, of van meer dan drie maanden, die aantoon:

1° ofwel in het bezit te zijn van

a) een arbeidskaart B, een beroepskaart, of een attest af gegeven door de bevoegde overheidsdienst van vrijstelling van deze verplichting (of elk ander bewijs dat door de bevoegde ministers voldoende wordt geacht om deze vrijstelling te bevestigen), en

b) een geneeskundig getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet aangetast is door één der in bijlage bij de huidige wet opgesomde ziekten, en

c) een getuigschrift waaruit blijkt dat de betrokkene niet veroordeeld is geweest wegens misdaden of wanbedrijven van gemeen recht, wanneer hij ouder is dan 18 jaar. [...]

Overwegende dat artikel 8 van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens stelt dat:

[...]

Recht op eerbiediging van privéleven. familie- en gezinsleven

Art. 8:

1. *Eén ieder heeft recht op respect op zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid en de goede zeden of voor bescherming van de echte vrijheden van anderen. [...]*

Overwegende dat in dezelfde zin artikel 12 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens stelt dat:

[...]

Art. 12: Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn tehuis of zijn briefwisseling noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam.

Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft één ieder recht op bescherming door de wet. [...]

Artikel 14 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat:

[...]

Art. 14: Recht op onderwijs

1. *Eenieder heeft recht op onderwijs, alsmede op toegang tot beroepsopleiding en bijscholing.*
2. *Dit recht houdt de mogelijkheid in om het verplichte onderwijs kosteloos te volgen.*
3. *De vrijheid om instellingen voor onderwijs op te richten met inachtneming van de democratische beginselen en het recht van de ouders om zich voor hun kinderen te verzekeren van het onderwijs en de opvoeding die overeenstemmen met hun godsdienstige, levensbeschouwelijke en opvoedkundige overtuigingen, worden geëerbiedigd volgens de nationale wetten die de uitoefening ervan beheersen [...]*

[...]

Art. 52: Reikwijdte van de gewaarborgde rechten

1. *Beperkingen op de uitoefening van de in dit handvest erkende rechten en vrijheden moeten bij wet worden gesteld en de wezenlijke inhoud van die rechten en vrijheden eerbiedigen. Met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel kunnen alleen beperkingen worden gesteld indien zij noodzakelijk zijn en daadwerkelijk aan door de Unie erkende doelstellingen van algemeen belang of aan de eisen van de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen beantwoorden.*
2. *De door dit handvest erkende rechten waaraan de communautaire verdragen of het Verdrag betreffende de Europese Unie ten grondslag liggen, worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij die verdragen zijn gesteld.*
3. *Voor zover dit handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, zijn de inhoud en reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend. Deze bepaling verhindert niet dat het recht van de Unie een ruimere bescherming biedt" [...]*

Overwegende dat de aanvraag ingediend werd enkel op grond van artikel 9 van de Wet;

Dat dit ontegensprekelijk blijkt uit het ontvangstbewijs dat aan verzoeker afgegeven werd:

[...]

"heeft zich op 25/08/2021 bij het gemeentebestuur aangemeld om met toepassing van artikel 9, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en artikel 25/2; § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in te dienen." [...]

Overwegende dat de verwerende partij dan ook een manifeste appreciatie fout maakt wanneer zij stelt in de bestreden beslissing dat de aanvraag ingediend werd op grond van artikel 58 van de wet van 15 december 1980 wanneer zij stelt dat:

[...]

"De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 25/08/2021 bij de burgemeester van Mechelen door N.N.M. , geboren te Bulawayo op (...)2000, onderdaan van Zimbabwe, verblijvende [...], in toepassing van de artikelen 58 en 9 alinea 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 28 juni 1984, 15 juli 1996 en 15 september 2006, is verworpen" [...]

Dat artikel 58 van de Wet voorziet :

[...]

Art. 58: Voorde toepassing van dit hoofdstuk wordt verstaan onder: 1° student: een onderdaan van een derde land die door een Belgische instelling voor hoger onderwijs is aanvaard en aan wie een machtiging om langer dan negentig dagen in het Rijk te verblijven is verleend om een voltijdse studie te volgen;

2° voltijdse studie: een inschrijving tot een opleidingsprogramma voor hogere studies dat ten minste 54 studiepunten omvat, of een inschrijving tot een opleidingsprogramma voor hogere studies waarvan het creditsaldo lager is omdat de student zich in zijn laatste studiejaar bevindt of omdat de student buiten zijn wil geen hoger aantal studiepunten kan opnemen, of een voorbereidend jaar dat ten minste 12 lesuren per week omvat gedurende een studiejaar;

3° instelling voor hoger onderwijs: een door de bevoegde overheid erkende instelling die bevoegd is om hogere studies te organiseren en bevoegd is om de daarmee overeenstemmende titels, academische graden, diploma's en certificaten uit te reiken;

4° hogere studies: elk opleidingsprogramma van het hoger onderwijs dat afgesloten wordt met een titel, academische graad, diploma of certificaat dat overeenstemt met het niveau 5, 6, 7 of 8 van de kwalificatiestructuur zoals vastgesteld door een van de drie Gemeenschappen;

5° voorbereidend jaar: het unieke studiejaar, georganiseerd door de instelling voor hoger onderwijs, om een opleiding te volgen ter voorbereiding op de beoogde hogere studies, hetzij om de noodzakelijke aanvullende kennis te verschaffen om vervolgens toegang te kunnen verkrijgen tot de beoogde hogere studies, hetzij om één van de landstalen, die tevens de taal betreft waarin de beoogde studie wordt onderwezen, machtig te worden [...]

Overwegende dat verzoekende partij geen aanvraag indiende voor studies hoger onderwijs, noch voor het volgend van een voorbereidend jaar georganiseerd door een instelling van hoger onderwijs;

Immers verzoekende partij was niet in de mogelijkheid om de door hem voorgenomen studies hoger onderwijs aan het Sint Lucasinstituut aan te vatten, in de mate dat hij niet beschikte over het vereiste Belgisch diploma secundair (kunst) onderwijs;

De richting waarop verzoeker zich ter voorbereiding van zijn hogere studies inschreef liet hem toe volgend jaar een inschrijving te bekomen aan het Sint Lucasinstituut;

Immers de thans voorliggende inschrijving betreft het zevende jaar zijnde een inschrijving in het postsecundaire onderwijs³ waar een opleiding in - 3de leerjaar in de derde graad -Publiciteit en illustratie BSO aan het [...], zijnde een opleiding in het postsecundaire onderwijs die toegang geeft tot het hoger onderwijs;

Overwegende dat nu verzoeker geen hogere studies kon aanvatten en evenmin een voorbereidend jaar georganiseerd door een instelling van hoger onderwijs kon aanvatten (in casu georganiseerd door het Sint Lucas instituut), rekening houdend met de toegangsvoorwaarden aldaar, hij geen andere keuze had dan een studie postsecundair onderwijs te volgen zodanig dat hij aan de voorwaarden zou voldoen om de door hem geambieerde hogere studies na het voorbereidend jaar te kunnen aanvatten;

Overwegende dat de verwerende partij dan ook volledig onterecht, daar waar de aanvraag niet ingediend werd op grond van artikel 58 toepassing maakt van dit artikel;

Verzoekende partij meent dat dit een geval van machtsafwijking/ machtsoverschrijding is;

In de mate dat onterecht toepassing gemaakt wordt van artikel 58 van de Wet, is er aanleiding de bestreden beslissing te vernietigen, nu de verwerende partij duidelijk een manifeste appreciatiefout maakt;

Overwegende dat de hoofdreden van de weigeringsbeslissing immers gelegen is in het feit dat de studies die verzoeker thans volgt niet georganiseerd worden door een instelling hoger onderwijs;

Dat de verwerende partij dan ook een open deur intrapt, nu toepassing gemaakt wordt van een artikel op basis waarvan de aanvraag niet gedaan werd. Dat het zelfs logisch is dat de aanvraag niet beantwoordt aan de voorwaarden die aan artikel 58 verbonden zijn, nu zij niet ingediend werd op grond van artikel 58;

Overwegende dat de aanvraag enkel op grond van artikel 9 ingediend werd;

Overwegende dat verder vastgesteld dient te worden dat op het vlak van de motivering de verwerende partij niet de minste wettelijke basis aangeeft op grond waarvan de bestreden beslissing genomen werd;

Overwegende dat om rechtsgeldig te zijn een motivering zowel in feite als in rechte dient te gebeuren;

Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar beslissingen met redenen moet omkleden;

Dat de bestreden beslissing dan ook werd genomen met schending van de verplichting van draagkrachtige motivering;

Dat vastgesteld wordt dat niet de minste verwijzing gedaan wordt naar enig wetsartikel door de verwerende partij op het vlak van de motivering;

Dat deze vaststelling aanleiding dient te geven tot annulatie van de bestreden beslissing wegens het ontbreken van een wettelijke grondslag;

Dat voor zover de wettelijke grondslag artikel 58 van de Wet van 15 december 1980 zou zijn (quod non, nu er enkel melding van gemaakt worden als artikel waarop de aanvraag gebaseerd werd - en dit verkeerdelijk - cfr. supra), vastgesteld dient te worden dat de gegeven motivering op dat vlak niet pertinent is nu de aanvraag niet ingediend werd op grond van artikel 58 - ctr ook supra;

Dat voor zover de wettelijke grondslag artikel 9 van de Wet van 15 december 1980 zou zijn - waarvan eveneens melding gemaakt wordt als artikel waarop de aanvraag gebaseerd is, doch waarvan géén melding gemaakt wordt onder de hoofding "motivering", vastgesteld moet worden, dat de motivering geenszins naar artikel 9 verwijst, noch bij samen lezing kan gesteld worden dat ze gebaseerd zou zijn op artikel 9;

Dat een niet-pertinente, onduidelijk of onvolledige motivering gelijk gesteld dient te worden aan een afwezigheid van motivering;

Dat tenslotte in tegenstelling tot de motivering van de bestreden beslissing ook een ziektekostenverzekering onderschreven werd op de naam van verzoeker, dat voor zoveel als nodig verzoeker een bevestiging bijbrengt vanwege de verzekeraar dat deze verzekering wel degelijk geldig is (stuk 8; attest dd. 28 oktober 2021);

De verzekering werd gevoegd bij het administratief dossier;

Uit de aflevering van het attest van in ontvangstname blijkt dat wel degelijk alle nodige stukken gevoegd werden;

Overwegende dat bovendien de afwezigheid van (een attest van) ziekteverzekering niet tot gevolg mag hebben dat een aanvraag eenvoudig afgewezen wordt;

Dat een normaal zorgvuldige overheid enerzijds de mogelijkheid heeft een ontbrekend stuk op te vragen, wat de verwerende partij in casu naliet te doen, dat anderzijds zij de mogelijkheid heeft om voorlopig een verblijfsvergunning af te leveren onder voorwaarde van het bijbrengen van een bewijs van verzekering;

Dat deze mogelijkheid zelfs uitdrukkelijk in de wet voorzien is, meer bepaald in artikel 61 dat als volgt luidt:

[...]

Art. 61/1 § 1 Al naargelang waar de aanvraag werd ingediend, controleert de burgemeester of zijn gemachtigde ofwel de diplomatieke of consulaire post of alle documenten voorzien in artikel 60, § 3, voorgelegd zijn. Indien dit het geval is, wordt de onderdaan van een derde land in het bezit gesteld van een ontvangstbewijs van de aanvraag, waarvan het model door de Koning wordt bepaald.

§ 2: Indien niet alle vereiste documenten werden voorgelegd, dan stelt de overheid bij wie de aanvraag werd ingediend de onderdaan van een derde land schriftelijk in kennis van de documenten die hij nog dient voor te leggen. De onderdaan van een derde land beschikt over een termijn van dertig dagen, te rekenen vanaf de kennisgeving bedoeld in het eerste lid, om zijn aanvraag aan te vullen. Indien de aanvraag werd ingediend op grond van artikel 60, § 2, dienen deze aanvullende documenten in elk geval te worden voorgelegd voor het verstrijken van de geldigheidsduur van diens toelating of machtiging tot verblijf, zelfs indien de termijn van dertig dagen nog niet is afgelopen op het ogenblik dat de toelating of machtiging tot verblijf verstrijkt.

Indien hij de gevraagde documenten binnen de voorgeschreven termijn voorlegt, dan stelt de overheid bij wie de aanvraag werd ingediend hem in het bezit van een ontvangstbewijs van zijn aanvraag, zoals bedoeld in paragraaf 1.

§ 3: De overheid bij wie de aanvraag werd ingediend, maakt de aanvraag over aan de minister of zijn gemachtigde.

§ 4: De minister of zijn gemachtigde kan de aanvraag onontvankelijk verklaren indien de ontbrekende documenten niet werden voorgelegd binnen de termijn vermeld in paragraaf 2, tweede lid. [...]

Dat meer specifiek de wet in de mogelijkheid voorziet om de ziektekostenverzekering later bij te brengen: art. 61/1/1 van de Wet van 15 december 1980:

[...]

§ 4: Indien de minister of zijn gemachtigde een positieve beslissing heeft genomen, maar het niet mogelijk was het bewijs bedoeld in artikel 60, § 3, eerste lid, 6°, reeds bij de aanvraag te voegen, dan wordt de student in het bezit gesteld van een voorlopig verblijfsdocument dat zijn verblijf dekt voor een maximale duur van vier maanden vanaf de datum van zijn binnenkomst in het Rijk. [...]

Dat verzoeker dan ook meent dat indien het document zou ontbroken hebben - quod non - hem de gelegenheid had moeten gegeven worden om dit bij te brengen, eerder dan over te gaan tot eenvoudige verwerping van zijn aanvraag;

Dat de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook stelt dat wanneer dit nazicht niet werd gedaan of indien de vragen niet werden gesteld de beslissing niet gesteund is op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak zodat de bestreden beslissing in die zin haar deugdelijk materiële grondslag mist waardoor de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Dat de beslissing niet werd genomen op redelijke wijze, minstens werd genomen met schending van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht;

Dat verzoeker er immers het raden naar heeft waarom zijn aanvraag, ingediend op grond van artikel 9 tweede lid verworpen werd;

Dat een toelating tot verblijf gebaseerd op artikel 9 van de Wet precies in afwijking kan genomen worden van artikel 58. Het statuut van betrokkene zal dan niet het statuut van "student" zijn, nu geen hogere studies aangevat worden in een erkende onderwijsinstelling, wat niet belet dat andere studies vervolgd worden;

Dat de motivering met verwijzing naar de aard van de voorgenomen studie dan ook in geen geval pertinent is, om de aanvraag ingediend op grond van artikel 9 te verwerpen;

Overwegende dat bovendien er eveneens aanleiding is de bestreden beslissing te vernietigen wegens schending van artikel 8 EVRM en en de principes van het recht op privé- en familiaal leven alsook de artikelen 12 en 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens;

Dat de verwerende partij immers niet onwetend kan zijn van het feit dat verzoeker deel uitmaakt van het gezin van de heer en mevrouw H.-D.W.;

Dat hij inderdaad bij hen inwoont, eerst als au pair, thans als lid van hun gezin;

Dat zij zijn kosten ten laste nemen, instaan voor zijn ziekteverzekering... enz.;

Dat met dit aspect geen rekening gehouden werd door de verwerende partij;

Dat al helemaal geen afweging gemaakt werd tussen het nadeel dat voor verzoeker voortvloeit uit het feit dat hij uit zijn familiale cocon gezet wordt en uit het feit dat hij zijn studies niet zou kunnen verderzetten;

Dat het ontbreken van deze afweging niet alleen een schending uitmaakt van de hogere rechtsnormen, doch eveneens van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel;

Dat tenslotte verzoekende partij meent dat door de bestreden beslissing zonder enige afweging hem zijn recht op onderwijs ontnegd wordt, dat nochtans bevestigd wordt door het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, en meer bepaald de artikelen 14 en 52;

Dat dit middel ernstig is en de bestreden beslissing moet worden vernietigd;

Ondergeschikt en louter voor de volledigheid laat vertoger gelden dat de betrokken administratie, hierover bevestigd door de "Au Pair Office" op 11 juni 2021 ontbetwistbaar heeft aangegeven dat vertoger een aanvraag kon doen tot statuutwijziging voor het academiejaar 2021-2022 maar dat dit vanaf 2022-2023 niet meer zou kunnen, dit blijkt ten volle uit de mail die niet anders kan worden gelezen:

"Beste

*Het inschrijvingsattest 7de jaar BSO ter voorbereiding van Hoger Onderwijs Luca voor het academiejaar 2021-2022 wordt nog aanvaard voor het academiejaar 2021 maar vanaf 2022-2023 wordt geen 7de jaar meer aanvaard. Betrokkene kan heden een aanvraag statuutwijziging indienen op basis van deze documenten
[...]"*

Uw raad kan hieruit ten volle afleiden dat volgens verweerder zelf, vertoger wel degelijk beschikking heeft over een recht, minstens dat de betrokken administratie een de schijn heeft gewekt dat vertoger daarover zou beschikken ten minste nog tot dit academiejaar;

Dat in toepassing van het beginsel van behoorlijk bestuur, het principe van de vertrouwensleer vertoger er dan ook mocht van uitgaan dat hij met nuttig gevolg zijn aanvraag kon indienen en dat door het nemen van de betrokken beslissing dit vertrouwen werd geschonden;

In ieder geval dient ten minste op deze rechtsgrond de bestreden beslissing te worden vernietigd; Dit middel is eveneens ernstig;"

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Artikel 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren. Het komt de Raad toe om enkel de wettigheid van de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing te beoordelen (RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing

is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, worden tekortgedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 25 augustus 2021 -en niet op 3 december 2021 zoals de eerste bestreden beslissing verkeerdelijk stelt- een aanvraag indiende. Het attest van inontvangstname bepaalt dat verzoeker zich op die dag bij het gemeentebestuur heeft aangemeld om met toepassing van artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet en artikel 25/2, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in te dienen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Een van de afwijkingen waarnaar wordt verwezen in artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt voorzien door artikel 25/2 van het Vreemdelingenbesluit:

“§1. De vreemdeling die reeds toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk van maximaal drie maanden overeenkomstig Titel I, hoofdstuk II van de wet, of van meer dan drie maanden, die aantoon:

1° ofwel in het bezit te zijn van

a) een arbeidskaart B, een beroepskaart, of een attest afgegeven door de bevoegde overheidsdienst van vrijstelling van deze verplichting of elk ander bewijs dat door de bevoegde ministers voldoende wordt geacht om deze vrijstelling te bevestigen, en

b) een geneeskundig getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet aangetast is door één der in bijlage bij de huidige wet opgesomde ziekten, en

c) een getuigschrift waaruit blijkt dat de betrokkene niet veroordeeld is geweest wegens misdaden of wanbedrijven van gemeen recht, wanneer hij ouder is dan 18 jaar,

2° ofwel de door de wet of een koninklijk besluit vastgestelde voorwaarden te vervullen om gemachtigd te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk op grond van een andere hoedanigheid, kan op deze basis een aanvraag tot machtiging tot verblijf indienen bij de burgemeester van de gemeente waar hij verblijft.

Deze aanvraag dient vergezeld te zijn van de bewijzen dat de vreemdeling de voorwaarden bedoeld in deze paragraaf vervult.

[...]

§ 3. Voor zover de vreemdeling de bewijzen aanbrengt dat hij de voorwaarden bedoeld in § 1, eerste lid, 2°, vervult, en indien uit de controle van de reële verblijfplaats, die de burgemeester of zijn gemachtigde moet laten uitvoeren, blijkt dat de vreemdeling op het grondgebied van de gemeente verblijft, wordt hij in het bezit gesteld van een document dat aantoonst dat de aanvraag werd ingediend. Het gemeentebestuur maakt de aanvraag, vergezeld van de bewijzen bedoeld bij § 1, tweede lid, en van het verslag opgesteld bij de controle van de verblijfplaats, zonder verwijl over aan de gemachtigde van de minister.

[...]

Indien de minister of zijn gemachtigde beslist dat de vreemdeling de voorwaarden bedoeld in § 1, eerste lid, 2°, niet vervult, verworpt hij de aanvraag tot machtiging tot verblijf en geeft het hem in voorkomend geval het bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig het model van bijlage 13.

[...]"

De verwerende partij heeft de aanvraag van verzoeker, ingediend in toepassing van artikel 9, tweede lid en artikel 25/2, § 3 van het Vreemdelingenbesluit, onontvankelijk doch ongegrond verklaard. Uit artikel 25/2, § 3, vierde lid van het Vreemdelingenbesluit volgt dat de verwerende partij ter beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag, moet nagaan of verzoeker voldoet aan de voorwaarden bedoeld in § 1, eerste lid, 2°.

Verzoeker werd in België toegelaten als *au pair*. Hij voegt bij zijn verzoekschrift de beslissing van 13 april 2021 waarbij zijn A-kaart wordt verlengd voor de duur van zijn arbeidskaart, namelijk tot 2 september 2021. Hij betoogt dat hij geen aanvraag indiende voor studies hoger onderwijs, noch voor het volgen van een voorbereidend jaar georganiseerd door een instelling van hoger onderwijs. Hij meent dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt door artikel 58 van de Vreemdelingenwet toe te passen. Hij stelt dat er sprake is van machtsafwijking of machtsoverschrijding.

De Raad stelt in eerste instantie vast dat de door verzoeker geciteerde versie van artikel 58 van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is op het onderhavige dossier. Artikel 58 en volgende van de Vreemdelingenwet werden gewijzigd bij de wet van 11 juli 2021 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wat betreft de studenten. Deze wetswijziging trad in werking op 15 augustus 2021. Artikel 31 van de wijzigingswet van 11 juli 2021 voert echter een overgangsbepaling in. Deze bepaalt dat de voorwaarden die deze wet invoert waaraan de onderdaan van een derde land moet voldoen in het kader van een eerste aanvraag om een machtiging tot verblijf van meer dan negentig dagen te bekomen, met het oog op een verblijf in de hoedanigheid van student, pas van toepassing zijn op de aanvragen die worden ingediend voor studies die aanvangen in het academiejaar 2022-2023. Aangezien verzoeker een eerste aanvraag indiende voor de studies in academiejaar 2021-2022, moet de regelgeving van voor de wijziging dus nog worden toegepast.

Het toentertijd geldende artikel 58, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde dat precies deze vier documenten moeten worden overgelegd om een verblijfsmachtiging op grond van de hoedanigheid van student aan te vragen. Het luidt als volgt:

"Wanneer de aanvraag tot het bekomen van de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven bij een Belgische diplomatieke of consulaire post ingediend wordt door een vreemdeling die in België wenst te studeren in het hoger onderwijs of er een voorbereidend jaar tot hoger onderwijs wenst te volgen, moet die machtiging toegekend worden indien de betrokkene zich niet bevindt in een der in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8°, bedoelde gevallen en indien hij de hiernavolgende documenten overlegt:

1° een attest afgegeven door een onderwijsinstelling overeenkomstig artikel 59;

2° het bewijs dat hij voldoende middelen van bestaan bezit;

3° een geneeskundig getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet aangetast is door een der in bijlage bij deze wet opgesomde ziekten of gebreken;

4° een getuigschrift waaruit blijkt dat de betrokkene niet veroordeeld is geweest wegens misdaden of wanbedrijven van gemeen recht, wanneer hij ouder is dan 21 jaar.

[...]

De machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven kan door de vreemdeling in het Rijk aangevraagd worden overeenkomstig de door de Koning bepaalde modaliteiten in uitvoering van artikel 9, tweede lid."

Het toentertijd geldende artikel 59 van de Vreemdelingenwet, waarnaar wordt verwezen in artikel 58, luidt als volgt:

“Al de door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstellingen zijn bevoegd om het vereiste attest af te geven.

Dit attest bevestigt, hetzij dat de vreemdeling als regelmatige leerling of student, die voldoet aan de voorwaarden inzake voorafgaande studies, ingeschreven is in de onderwijsinstelling die het afgeeft, hetzij dat hij, in voorkomend geval, een aanvraag tot het verlenen van de gelijkwaardigheid van buitenlandse diploma's en studiegetuigschriften ingediend heeft, hetzij dat hij, in voorkomend geval, ingeschreven is voor de toelatingsproef.

[...]”

De Raad stelt vast dat verzoeker bij de aanvraag die heeft geleid tot de bestreden beslissing de volgende documenten heeft voorgelegd:

- een inschrijvingsattest aan de onderwijsinstelling C.B. te Mechelen voor het schooljaar 2021-2022; voor het 3^e leerjaar in de 3^e graad Publiciteit en illustratie BSO;
- een verbintenis tot tenlasteneming door meneer H.;
- een geneeskundig getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet aangetast is door een der in bijlage bij de Vreemdelingenwet opgesomde ziekten of gebreken;
- een uittreksel uit het strafregister.

De door verzoeker neergelegde stukken sluiten dus aan bij wat de hiervoor geciteerde bepalingen vereisen.

Verder moet erop worden gewezen dat het bestuur op 13 september 2021 een beslissing nam tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student(e) en dat deze beslissing op 3 december 2021 werd ingetrokken. In deze intrekkingbeslissing werd vastgesteld dat de aanvraag ingediend in toepassing van artikel 58 van de Vreemdelingenwet en artikel 101 van het Vreemdelingenbesluit onvolledig was. Aan verzoeker werd vervolgens gevraagd om binnen de 15 dagen de volgende ontbrekende documenten over te maken:

- *“bewijs van geldige ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt;*
- *bewijs dat het 7de jaar in postsecundair onderwijs effectief een voorbereiding is op hogere studies, we hebben een toelatingsattest nodig aan een erkende instelling voor hoger onderwijs voor het academiejaar 2022-2023.”*

Daarop heeft verzoeker een brief overgemaakt aan het bestuur, opgesteld op 15 december 2021 door J.D.B. van de directie van de school C.B. te Mechelen, waar hij in schooljaar 2021-2022 is ingeschreven voor het zevende jaar, met toelichting over het voorbereidend karakter van de opleiding, evenals een bewijs van ziektekostenverzekering. Een toelatingsattest, zoals gevraagd, werd niet neergelegd.

Gelet op al deze elementen acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij de aanvraag om statuutswijziging van verzoeker heeft beschouwd als een aanvraag om statuutswijziging naar de hoedanigheid van 'student' in de zin van artikel 58 van de Vreemdelingenwet. Overigens is in het administratief dossier geen enkel stuk te vinden waaruit zou blijken dat verzoeker een toelichting zou hebben gegeven bij zijn aanvraag die daar anders over zou kunnen doen denken.

Verder moet erop worden gewezen dat verzoeker de eerste bestreden beslissing verkeerd leest waar hij stelt dat de hoofdreden van de weigeringsbeslissing is gelegen in het feit dat de studies die verzoeker thans volgt niet georganiseerd worden door een instelling hoger onderwijs. Het *in casu* toepasselijke artikel 58 van de Vreemdelingenwet sluit niet uit dat het voorbereidend jaar tot hoger onderwijs aan een onderwijsinstelling, andere dan een erkende instelling van hoger onderwijs wordt gevolgd. Het determinerende motief van de bestreden beslissing is dat verzoeker het effectieve doel van zijn voorbereidend jaar niet kan bewijzen omdat hij geen toelatingsattest overmaakt voor een verdere studie aan een hogere instelling van erkend onderwijs. Om die reden wordt zijn opleiding in het 7de jaar van het postsecundair onderwijs louter als secundair onderwijs beschouwd en wordt verzoeker als niet vallend onder het van toepassing zijnde artikel 58 van de Vreemdelingenwet beschouwd. Waar verzoeker betoogt dat hij er het raden naar heeft waarom zijn aanvraag verworpen werd, kan hij dus niet worden gevolgd. Verder kan de Raad alleen maar vaststellen dat hij niet betwist dat het gevraagde toelatingsattest niet werd overgemaakt, zodat hij niet aantoonde dat deze beoordeling niet deugdelijk zou zijn.

Gelet op de voorgaande vaststelling is het motief aangaande het ontbreken van het bewijs van een geldige ziektekostenverzekering overtoollig, zodat het desgevallend gegrond bevinden van kritiek erop niet kan leiden tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

Nu blijkt dat in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de artikelen 9 en 58 van de Vreemdelingenwet, en artikel 25/2 van het Vreemdelingenbesluit, maakt verzoeker niet aannemelijk dat de rechtsgrond niet werd vermeld.

Voor het overige toont hij niet aan dat er sprake is van machtsafwending of machtsoverschrijding.

Verder voert verzoeker een schending van het vertrouwensbeginsel aan. Hij verwijst naar een mail die de verwerende partij, na bevraging door het "Au Pair Office", op 11 juni 2021 heeft verstuurd. Hierin zou ze onbetwistbaar hebben aangegeven dat verzoeker een aanvraag kon doen tot statuutswijziging voor het academiejaar 2021-2022 maar dat dit vanaf 2022-2023 niet meer zou kunnen.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij het volgende heeft geschreven in de betrokken mail:

"Het inschrijvingsattest 7de jaar BSO ter voorbereiding van Hoger Onderwijs Luca voor het academiejaar 2021-2022 wordt nog aanvaard voor het academiejaar 2021-2022 maar vanaf 2022-2023 wordt geen 7de jaar meer aanvaard. Betrokkene kan heden een aanvraag statuutswijziging indienen op basis van deze documenten."

Waar verzoeker betoogt dat hieruit kan worden afgeleid dat volgens de verwerende partij verzoeker weldegelijk beschikking heeft over een recht, minstens dat de betrokken administratie de schijn heeft gewekt dat verzoeker daarover zou beschikken ten minste nog tot dit academiejaar, kan hij niet gevolgd worden. De Raad stelt vast dat deze mail niet de schijn wekt dat hij recht heeft op verblijf voor het academiejaar 2021-2022, laat staan dat de mail stelt dat hij dit recht heeft, maar enkel stelt dat hij een aanvraag kan indienen. Verder legt de mail de thans gewijzigde regelgeving en overgangsmaatregel uit. Volgens het gewijzigde artikel 58 van de Vreemdelingenwet dat in werking is getreden op 15 augustus 2021, is een *voorbereidend jaar* "het unieke studiejaar, georganiseerd door de instelling voor hoger onderwijs, om een opleiding te volgen ter voorbereiding op de beoogde hogere studies [...]" (nieuw artikel 58, 5° van de Vreemdelingenwet). Volgens de oude artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet die volgens de overgangsbepaling nog van toepassing blijven op aanvragen voor studies die aanvangen in het academiejaar 2021-2022, zoals *in casu*, is het niet vereist dat dit voorbereidend jaar wordt georganiseerd door een instelling van hoger onderwijs. Het vereiste inschrijvingsattest kan door al de door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstellingen worden afgegeven, zoals *in casu* ook C.B., een school in het secundair onderwijs. Verzoeker kon inderdaad een aanvraag indienen voor een voorbereidend jaar tot hogere studies voor het 7^e jaar dat hij in het secundair onderwijs volgde, wat niet wordt betwist in de bestreden beslissing. De verwerende partij heeft echter geoordeeld dat hij geen verblijfsmachtiging krijgt omdat hij het effectieve doel van dit voorbereidend jaar, namelijk het volgen van hogere studies, niet heeft bewezen doordat hij geen toelatingsattest heeft bijgebracht. De verwerende partij heeft hierdoor niet in strijd gehandeld met wat ze had aangegeven in de mail. Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoeker betoogt dat geen rekening is gehouden met het feit dat hij zijn studies niet kan verderzetten en hierdoor zijn recht op onderwijs wordt ontzegd zoals beschermd door de artikelen 14 en 52 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, toont hij niet aan dat deze bepalingen eraan in de weg zouden staan dat er voorwaarden worden gesteld aan een verblijfsmachtiging die gericht is op het aanvatten van studies in het gastland.

Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op de artikelen 12 en 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, aangezien deze verklaring niet juridisch bindend is. Deze middelonderdelen zijn dan ook onontvankelijk.

Verzoeker voert tot slot een schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Hij betoogt dat de verwerende partij niet onwetend kon zijn dat hij deel uitmaakt van zijn gastgezin en dat ze hier geen rekening mee heeft gehouden.

De verwerende partij stelt in het bevel om het grondgebied te verlaten dat uit het administratief dossier niet blijkt dat er sprake is van een gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het komt derhalve aan de verzoekende partij toe om aan te tonen dat er toch sprake is van een gezins- en familieleven en er alsnog een schending van artikel 8 van het EVRM voorligt.

De Raad wijst er op dat verzoeker zich beroept op een gezinsleven met zijn gastgezin van meneer en mevrouw H.-D.W., maar niet aantoon dat hij op enige wijze verwant is met deze personen. Er is noch sprake van een biologische, noch van een juridische afstammingsband. Met de verwijzing naar feit dat hij sedert zijn komst naar België bij hen inwoont, eerst als au pair en thans "als lid van hun gezin", dat zij instaan voor zijn kosten, ziekteverzekering enzovoort, toont hij nog niet aan dat zij een beschermingswaardig gezins- of familielevens hebben. De verwerende partij kon aldus terecht stellen dat er geen gezins- en familielevens is in de zin van artikel 8 van het EVRM. Een schending van deze bepaling is niet aangetoond.

Samengevat toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, disproportioneel of in strijd met het vertrouwensbeginsel heeft geoordeeld. Hij toont evenmin aan dat de bestreden beslissingen niet afdoende zijn gemotiveerd.

2.3. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS